

145 ani de la proclamarea Independenței României

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin Meșinca
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio,
Editura Tipo MC, Oradea - 2020

Cartea Mea e și a Ta!

ISSN 2734-6889

ISSN-L 2734 -688

IZVOARE ALE MĂREȚIEI ȘI TRAGEDIEI LUI MIHAI EMINESCU

Col. r. conf. univ. Dr. Aurel V. David¹

EMINESCU SĂ NE-ADJUDECE –

(studii de sociologie etnospirituală) (1869) (1878) (1884-1885) (1887-1888)

„Eminescu-i steaua care-a răsărit pe bolta cerească a bătrânei Moldove, s-a transformat în luceafărul care a luminat cu razele lui vatra sfântă a neamului, în cruciș și-n curmeziș, a devenit port-drapel al luptei pentru apărarea tinerei României, a fost jertfit de potrivnicii neamului pe altarul Daciei celei Mari și mult visate, iar chipul și spiritul lui s-au întrupat în cometa care a prevestit prin semne cerești nașterea României Întregite”.

NUMELE NEAMULUI DE LA CAPĂTUL ȘI ÎNCEPĂTURA MOȘILOR: VALAH / RUMÂN / GET / DAC

MOTO: „Daci sau romani, romani sau daci: e indiferent, suntem români și punctum.

Nimeni n-are să ne-nvețe ce-am fost sau ce-am trebui să fim; voim să fim ceea ce suntem – români”.

Mihai Eminescu

Pecețile veșniciei vetrei vechii Europe

Arealul de viață al neamului românesc este EUROPA – un nume izvorât din mitologia vetrei carpato-danubiano-pontice, preluat în vremuri legendare și transmis peste veacuri de mitologia greacă – străvechiul izvor al înțelepciunii omenești, considerată încă temelia civilizației antichității. De la numele unei prințese feniciene, răpită de Zeus, „Europa” a devenit în timp numele ținuturilor din nordul „lumii grecești”, apoi al întregului continent.

1 Toponimul „Europa” a definit din vremuri străvechi un imens spațiu geografic, delimitat convențional la răsărit prin munții Ural, la sud-est prin Marea Caspică și Munții Caucaz, la sud prin Marea Neagră și Marea Mediterană, iar la vest prin Oceanul Atlantic. Geograful grec Strabon, care a trăit în secolul I d.Chr., a consemnat că hotarul de răsărit al Europei era fluvial Don (Tanaïs). Europa văzută din spațiul cosmic

¹ Extras din lucrarea apărută la Editura PIM, Iași, 2021. Mulțumesc domnului Nicolae-Mihail Stanca și doamnei Magdalena Stanca, o familie de români adevărați, pentru îndemnul de a-l cunoaște în profunzime pe Mihai Eminescu și de a-l apăra cu mintea și condeiul de detractorii săi, apărută precum ciupercile după ploaie, precum și pentru sprijinul material oferit pentru tipărirea acestei cărți. Menționez că atât citatele cât și textul autorului au fost îndreptate de Mihail-Nicolae Stanca, pentru înlăturarea cacofoniilor, din respect și ca un omagiu adus lui Mihail Eminescu.

Mulțumesc soției mele, Gabriela, pentru condițiile asigurate în vederea studierii surselor și materialelor documentare referitoare la Mihai Eminescu și lumea în care a trăit, precum și celor trei copii ai mei pentru îndemnul de a scrie despre Mihai Eminescu, dar și pentru a realiza culegerea computerizată și tehnoredactarea acestei cărți, unde ei sunt specialiști, toți trei fiind ingineri.

145 ani de la proclamarea Independenței României

2

• Pentru istoria neamului rumânesc este important spațiul geografic definit de trei elemente geografice, devenite pecete-simbol ale vetrei: Munții Carpați, fluviul Dunărea și Marea Neagră. Carpații – întinși între bazinul Vienei (care-i separă de lanțul munților Alpi) și culoarul văii Timocului (care-i despart de munții Haemus, 1 Vezi, pe larg, George Lăzărescu, Dicționar de mitologie, Casa Editorială Odeon, București, 1992. 6 azi Stara Planina, în Peninsula Balcanică) – formează un arc („Corona Montium”) cu o lungime de 1500 km și o lățime maximă de 130 km. Din Carpați izvorăsc apele Vistula, Nistrul, Tisa, Crișurile, Someșul, Prutul, Siretul, Mureșul, Oltul etc. Toponimul „Carpați”, de origine pelasgă, semnifică „piatră”, a fost moștenit de marele neam al tracilor (urmașii pelasgilor) sub forma „Karpate” (=„stâncării”), a dat numele neamului dacic al carpilor (Karpachos-Horos) și a fost transmis și conservat peste veacuri de români, urmașii direcți ai geților și dacilor.

Dunărea – al doilea ca lungime dintre fluviile Europei (după Volga) –, curge din munții Pădurea Neagră, de la vest către est, pe o distanță de aproximativ 2.860 km., până la Marea Neagră, unde formează Delta Dunării. Hidronimul „Dunăre” a fost moștenit de la „pelasgi”, având ca elemente încorporate: Dun (Don=„sfântă casă a celestelor ape” / „izvoare” sau „împărăție/bun ținut” / „tărâm”) + Ares (numele zeului pelasg al războiului – adoptat urmașii acestora, „arieni” carpato-danubieni). În vechile scrieri grecești, Dunărea a fost numită Istros/Istru/Hister/Danaistru, iar în cele latino-romane Danubius (=Zeul fluviilor). În timpurile străvechi, fluviul Dunărea/Istrul, numit și „Fison”, a fost considerat primul dintre cele 4 fluvii care străbăteau „Edenul”, adică „Grădina Sfântă”. Acesta se vărsa în Marea Neagră prin șapte guri, cea mai mare fiind numită „Gura Sacră” (azi Sfântul Gheorghe). „Istrul” era considerat „apa sfântă”, fiind pomenit de capetele încoronate spre a înfățișa măreția, puterea și trăinicia regatelor și imperiilor. Regii cei vechi dădeau poruncă să li se aducă apă din acest fluviu, pe care o conservau în tezaurul lor, ca semn al măririi și puterii.

► Marea Neagră – întinderea de ape dintre Europa și Asia – a adăpostit în bazinul său, vreme de multe milenii, un lac de apă dulce, numit de geografi „Lacul Pontic”, iar pe platforma sa continentală au viețuit primii agricultori europeni. În vremuri legendare, nivelul apelor oceanice și ale Mediteranei au depășit altitudinea cea mai joasă a istmului Bosforului, apa marină a format o scurgere (actuala strâmtoare) care a umplut în mod catastrofal bazinul pontic, în câteva luni, printr-o cascadă gigantică, obligând agricultorii să-și părăsească brusc așezările. Populațiile băștinașe s-au răspândit, căutând alte câmpii de cultivat, în Asia Mică și în Mesopotamia, vehiculând astfel legenda Potopului. Cei mai vechi locuitori ai țărmurilor Mării Negre, cunoscuți din documentele istorice sub numele de „SCIȚI”, au denumit-o « Axaina », adică „Albastru închis”. În vremea colonizării grecești, aceasta a primit numele de «Pontos Euxinos», adică „Marea primitoare”), iar romanii au denumit-o «Pontus Euxinus» și «Mare Scythicum». În vremea împărăției bizantine au fost utilizate denumirile «Megali thalassa» sau «Chechias thalassa», adică „Marea crivățului”. Bulgarii au denumit-o „Marea oarbă” (sau „Închisă”), iar genovezii au denumit-o «Mare maggiore». În documentele voievodului Mircea cel Bătrân a fost utilizată denumirea «Marea cea mare», iar „Marea neagră” a însemnat, din vremuri imemorabile, Marea Valahă.

• Aceste elemente definesc Spațiul carpato-danubiano-pontic, conturat din vremuri ancestrale după forma munților Carpați, valea Dunării de Mijloc și de Jos și țărmul nord-vestic al Mării Negre. Acest spațiu geografic, cu centrul în căldarea-adăpost a Munților Carpați, a constituit leagănul Vechii Europe, adică a Europei mitologice și legendare. În acest areal, organizarea politico-statală a însoțit istoria de la „capătul și începătura moșilor”, adică din vremuri în care „a fost odată ca niciodată, că de n-ar fi, nici nu s-ar povesti”. În vremuri legendare, la adăpostul sigur al munților Carpați, în fertila și liniștită vale a Dunării și pe întinsul și ospitalierul țărm al Mării Negre au ființat enigmatică PELASGIA/VALAHIA, apoi au strălucit mitica ATLANTIDA și legendara HIPERBOREEA. Miturile și legendele îi menționează pe „pelasgi” („valahi”) – ca fiind primii oameni de pe Pământ, iar pe atlanți / giganți și hiperborei – ca fiind ființe divine, care au domnit peste o lume străveche, creatoare de civilizație, formând prototipul organizărilor politice și sociale.

„Pelasgii”/„Valahii” – numele-simbol al băștinașilor vetrei vechii Europe.

Numele-simbol al vetrei de viețuire a vechii Europe este „PELASGIA”/ „VALAHIA” –, asumat și apărut de către băștinașii spațiului carpato-danubiano-pontic „de la capul și începătura moșilor”. Acest nume a fost legat organic de numele primilor „titani” rezultați din împreunarea Cerului cu Pământul (Geea/Gaia): Uran (Anu / Montu / Moșu) și fiul acestuia Saturn (Omu) – supranumit „Dokius, filius Caeli” – adică „DACUL”.

În jurul acestor două simboluri ancestrale – Moșul și Geea /Gaia – s-au definit și afirmat din vremuri ancestrale identitatea și pecetea băștinașilor din vatra vechii Europe. Potrivit legendelor istorice grecești, cel dintâi OM care a apărut pe Pământ a fost PELASG, născut pe culmile cele mai înalte ale munților, din „Pământul cel Negru”, ca să fie

145 ani de la proclamarea Independenței României

3

„începătoriul genului muritoriu”. Oamenii/pământeni peste care a domnit s-au numit „PELASGI” (gr. Πελασγοί, Pelasgoí, singular Πελασγός, Pelasgós), în fapt „VALAHI”, 6 cu diferite derivate, precum balasci / belasci / blaci / blahi / blasci / valahi / vlahi, având semnificația „Cei născuți din Pământul negru”. „Pelasgii”/„Valahii” – au fost considerați de către învățații antici „neamul omenesc primordial”, precum și „națiunea-mată a vechii Europe”. Primul purtător al numelui „valah” a fost titanul Typhon, fiul lui Saturn, care a refăcut Împărăția pelasgă după groaznicul război pentru putere dintre titani și giganți. Acesta a fost numit BOAXO-CHO – adică „Volchul” sau „VALAHUL”, – cu semnificația de „păstor de oi”/„stăpân de turme”/ „păstor de oameni” – străvechii egipteni numindu-i „păstori” pe regii „pelasgi” proveniți din Carpați. Prima confirmare în scris a moștenirii etnonimului „Valah” (Volos) de către băștinașii vetrei vechii Europe i-a aparținut poetului și rapsodului grec legendar Homer în poemul Iliada,⁸ scrisă în jurul anului 850 î.Chr.), Deci, din străvechime, vatra pelasgă, adică „Țara pelasgilor”, a fost denumită „VALAHIA” (Vlahia), Havila,⁹ pomenită astfel în „Cartea Genezei”) 10 - adică „Pământul cel Negru” –, iar în spațiul carpato-danubiano-pontic s-au născut și au viețuit, din negura vremurilor, o mulțime de „Valahii” – ca forme de organizare politico-statală specifică „Oamenilor locului”. „Pelasgii”/„valahii” au apărut meteoric în fruntea tradițiilor istorice în ținuturile situate în nordul Dunării și ale Mării Negre, în Elada, în Asia Mică, în Asiria, în Egipt, în Italia și Spania. Tradițiile istorice grecești le-au atribuit epitetul „divini”(„dioi”), adică „oameni cu calități supranaturale, asemenea zeilor”. Învățații greci au consemnat și susținut că „pelasgii”/„valahii” au fost cei mai vechi oameni de pe Pământ, considerându-i de aceeași origine cu zeii,¹¹ iar legendele romane au transmis peste veacuri faptul că „pelasgii” au fost un gen nou de oameni «ieșiți» pe Pământ, după nimicirea prin Potop a primei rase de oameni. Părinte al zeilor și tulpina genealogică a neamului pelasg a fost considerat titanul Saturn – venerat și numit „Moșul” –, iar ca mamă a zeilor a fost recunoscută „Geea” („Gaia”) –, numită „Mama Mare” –, devenită pământul personificat și principala zeităate a vetrei pelasge. „Pelasgii”/ „valahii” au adorat Soarele, care l-a generat pe „RAMA”-, adică „Zeul-Soare”, personificat în titanul Apollo, devenit pentru mult timp zeităate supremă. Cultul Soarelui (Rama) a creat pelasgilor o identitate proprie – rami / rumi / ramani / rumîni / rumuni, însemnând „Cei care se închină lui Rama” (Zeul-Soare). Adevărul-legendă a fost confirmat de către faraonul egiptean Psammetichus, care a trăit cu 700 de ani înainte de Christos.

Istoricul grec Herodot a consemnat că acest faraon a afirmat că a făcut multe „cercetări” (experiențe) în viața lui ca să afle „care a fost cel mai vechi popor de pe pământ și ce limbă vorbea acel popor”. Faraonul a ajuns la convingerea că „limba cea mai veche a fost a frigienilor”, adică a „pelasgilor”. Deci, egiptenii, a căror istorie se pierdea în negura vremurilor, recunoșteau că frigienii sau „divinii pelasgi” (cum îi numeau grecii) constituiau „poporul cel mai vechi”, fiind, „cei mai vechi oameni de pe Pământ”. „Pelasgii”/„valahii” au fost redați istoriei neamului românesc de istoricul Nicolae Densușianu, prin cartea sa de referință, intitulată „Dacia preistorică”, tipărită în urmă cu un secol. Acesta a argumentat că, în urmă cu peste 6.000 de ani î. Chr., „pelasgii” („valahii”) – națiunea-mată a vechii Europei –, au făurit o cultură și civilizație distinctă și au construit o mare împărăție, cu centrul politico-administrativ și religios în zona Munților Carpați. Spațiul organizării politico-statale a avut ca elemente fundamentale de definire Carpații, Dunărea și Marea Neagră. Despre existența acestei împărății există firave relatări antice bazate doar pe tradiții istorice.¹³ Pentru localizarea și descrierea împărăției pelasge, istoricul Nicolae Densușianu a utilizat „două fântâni cronologice” –, una egipteană și alta romană (probabil de origine „scitică” – adică geto-dacică). Din acestea reiese că neamul „pelasgilor”/„valahilor” s-a întins pe cele trei continente ale Lumii vechi – începând din munții Europei nordice până în pustiurile Saharei și de la izvoarele râurilor Araxe și Oxus pînă la oceanul Atlantic. „Lumea pelasgilor” a fost personificată în mitologia greacă de două personaje-simbol: Pelasg („Munteanul” sau „Uranus”) și Prometeu – titanul care a furat focul de la zei, pentru oameni.

Dintre enigmaticii și legendarii strămoși ai „pelasgilor”/„valahilor”, cei mai vechi și glorioși au fost „TITANII” („titanes”/„titenes”), numiți de către învățații antici „oamenii străvechi ai Pământului” („genus antiquum Terrae”) și „fiii Pământului” („Terrae filli”/„filii Terras”/ „Terrigenae”).¹⁵ Poetul-istoric Homer a consemnat că „titanii” au fost „protopărinții zeilor și ai oamenilor distinși”, numele acestora având semnificația de „patres”/ „progenitores”, adică tată sau părinte (rumânește tata sau tătine, pl. „tatani”). Potrivit tradițiilor istorice grecești, „titanii” și „giganții” („uriași”) au fost prima generație zămislită pe Pământ de zei, cu femei pămîntene. Patria „titanilor” se afla în ținuturile din nordul Thraciei, lângă „Oceanos Potamos” (Dunăre, n.ns.). „Titani”, deveniți „domni ai pământului”, „domni ai „pelasgilor”/„vlahilor” sau „Zei-Titani”, au format pe lângă regii-împărați „pelasgi” un consiliu patriarhal de stat,

145 ani de la proclamarea Independenței României

întemeiat, pe de o parte, pe dreptul divin, din care se revendicau, pe de altă parte, pe vechimea familiilor (de aici a decurs „dreptul ginților”!).

• Învățații greci au consemnat în scrierile lor că „pelasgii” au fost oamenii „cei mai străvechi, care au domnit peste Grecia”, că înainte de sosirea grecilor pe pământul Eladei, acesta era presărat cu „Pelashii” („Valahii”) și că „pelasgii” au vorbit o „limbă barbară”. 16 Istoricul grec Herodot a întărit faptul că primii locuitori ai Greciei și Italiei au fost „pelasgii”(„valahii”), veniți din nordul Dunării. El i-a numit „popor de neam barbar”, diferit de „neamul helenilor”, recunoscând, însă, că grecii au „împrumutat” principalele divinități de la „pelasgi”. Însă, grecii și-au însușit în folos propriu identitatea „pelasgilor”/ „valahilor”. La început au denumit „pelasgi” grupurile de oameni coborâți dinspre nord, din Carpați și de la Dunăre, care i-au precedat pe elini și limba elină în Elada. Apoi i-au considerat „pelasgi” pe toți locuitorii autohtoni din jurul Mării Egee, iar mai târziu le-au șters identitatea și i-au considerat greci. • Tradiția istorică a consemnat confruntările sângeroase dintre „titani”, pentru stăpânirea împărăției pelasge și domnia asupra pământurilor. Unii „titani” au fost nimiciți în războiul civil, care s-a sfârșit cu catastrofa de la Tartesiu (pe malurile râului Cerna), alții au fost închiși în peșteri întunecoase („tartaros”), iar cei care au scăpat au fost siliți să-și caute o nouă țară. Unii s-au refugiat în Italia sau Iberia (Hispania) ori prin părțile de nord și nord-vest ale Europei (Galia, Germania), alții s-au risipit prin Elada, insulele Mării Egee, Asia Mică și Asia Centrală. Băștinașii vetrei vechii Europe l-au adorat pe Saturn (Cronos), pe care l-au numit Zalmoxis/Zamolxis.

Acest fapt a fost confirmat de către scriitorul Diogene Laerțiu, care a susținut că „Geții numesc pe Saturn Zalmoxis”. 18 În condiții istorice încă neelucidate, „pelasgii”/„valahii” din vatra vechii Europe au migrat („roit”) „în toate direcțiile”, 19 au populat întinse zone din Europa (peninsula italică, ținutul galilor, pământul Hispaniei), din nordul Africii, Asia Mică, Orientul Apropiat (Palestina, peninsula Arabia), Asia centrală (Mesopotamia) și chiar din India. „Pelasgii”/„valahii” au dus pe pământul Italiei instituția patriarhală, numită Senat, compusă din reprezentanții celor mai vechi familii. Constituția Romei a avut drept izvor Legile „pelasge”/„valahe” din vremea „titanilor” (numite de către istoricul Iordanes în secolul VI d.Chr., „Legile Bellagine”, corect Pellagine, adică Legile Valahe). Acestea au fost „Legile lui Saturn” dacul („Dokius”, fiul Cerului), numite după modificarea lor de către zeița Hera, „Legile Bellagine”, constituind un cod de 12 legi, numite de către suedezul Carolus Lundius „Legile lui Zamloxe”. 20 Istoria politică a pelasgilor s-a încheiat odată cu căderea cetății Troia. După acel eveniment istoric s-au păstrat informații doar despre „pelasgii” din jurul Mării Egee, dar și acestea ca amintiri despre grupuri mici și împrăștiate, silite de dușmani să emigreze dintr-o țară în alta, spre a-și căuta o nouă țară.

Legenda Atlantidei – pedeapsa zeilor și „împrăștierea pelasgilor”

♦ Mitologia greacă a surprins și transmis peste milenii o realitate istorică generată de „lumea pelasgilor”, o țară legendară cunoscută sub numele de „ATLANTIDA” (în greacă = „Insula lui Atlas”), locuită de „atlanți” –, urmașii titanilor. Aceasta a fost pomenită pentru prima oară de către filosoful grec Platon (cca. 427 î.Chr. – cca. 347 î.Chr.) în două dialoguri ale sale, numite Timaios și Critias, la aproximativ 9 milenii după presupusa existență a acesteia. • Potrivit informațiilor furnizate de filosoful grec Platon –, aflate de la preoții egipteni –, „Atlantida” era o mare insulă (sau continent), „mult mai mare decât Asia și Libia luate la un loc”, aflată dincolo de „Coloanele lui Hercule”, 21 numite de istoricul Nicolae Densușianu „Columnele lui Hercule” și localizate „lângă Oceanos Potamos sau Istru”, adică în „Porțile de Fier” ale Dunării. Numele Atlantidei a fost dat de „Atlas” – un „titan” din generația a doua, devenit rege-împărat, semnificând, în limba pelasgă, „Tatăl Ceresc” („Tatăl luminos” sau „Scoborătorul din Cer”). Tradiția istorică ne confirmă, astfel, că „atlanți” –, urmașii direcți ai zeilor care au venit pe Pământ pe raza Soarelui –, se închinau lui Rama („Zeului-Soare”), deci erau ramani (rumuni). În mitologia greacă, feciorii lui Atlas au fost numiți atlanți, iar fetele atlantide. Despre „atlanți”, informațiile au fost preluate exclusiv din mitologia greacă, dar despre existența Atlantidei, grecii au auzit de la egipteni. Preoții egipteni le-au spus grecilor că „atlanți” fuseseră „oameni fericiți” – bogați, buni comercianți și navigatori, excelenți arhitecți, artiști talentați, constructori desăvârșiți –, dar trufași și războinici neîndurători. • „Atlantida” – împărăția lui Atlas –, a însemnat „Țara Sfântă” – adică GEȚIA („GITIA”).

Aceasta a avut nucleul politico-statal în zona defileului Dunării de la Porțile de Fier (la „Cazane”), s-a întins din munții „Atlas” (Carpați) până în munții Alpi, fiind mărginită la miazăzi de valea Dunării și de Marea Tethys (Marea panonică). În țara „titanilor” și „atlanților” locuiau „ARIMII” – consemnați în scrierile grecești sub numele de „rami”/„ramani” sau „arami”/ „aramani”, deci „Cei care se închină lui Rama” – „ramanii”/ „rumânii”/ „rumunii”. În „RAMANIA” („RUMUNIA”) – adică în „Țara ramanilor” („rumunilor”) – au fost concepute primele legi scrise, pe niște

145 ani de la proclamarea Independenței României

5

coloane de aramă. Acestea au fost „Legile Pellagine”, adică „Legile valahe”, care au constituit temelia juridică a organizării politico-statale a vechii Europe. „Atlantida” a ajuns putere navală, avântându-se în cucerirea unor ținuturi întinse din Africa și Europa. În toiul acelei expansiuni, armata atlanților a încercat să cucerească Atena (inima și simbolul înțelepciunii și puterii lumii eline!), dar fără sorti de izbândă. La scurt timp după acel eșec militar, cu aproximativ 9.500 de ani înainte de Christos, asupra „Atlantidei” s-a abătut „pedeapsa zeilor”, care au cutremurat Pământul, au scufundat insula Atlantidei în „Ocean”, apoi au adus peste „atlanți” marele Potop de ape.

• Năprasnicele cutremure, urmate de inundațiile catastrofale din vremea lui Atlas (sau „Troian”) au distrus „insula Atlantidei”, precum și barajul natural de la „Porțile de Fier” și palatele de pe munte ale lui Saturn (devenit Poseidon). Muntele s-a prăbușit, rocile dislocate din munte au blocat Dunărea (Istrul) și au creat înspăimântătoarele „Cazane”(„Porțile de Fier”). Dunărea (Istrul) și-a creat drum prin „Porțile de Fier”, iar după retragerea apei de sub munții Carpați a rămas în aval de „Cazane” o mare întindere de ape. Aceasta a modificat radical topografia ținuturilor locuite de „atlanți”, fiind numită succesiv: „Cornul Oceanului” – în vremea lui Uran (numit și „Oceanos”), „Marea lui Saturn” (sau Poseidon) – în vremea lui Saturn, „Marea Atlantică” – în vremea lui Troian sau Atlas și Marea Sarmatică – din vremea lui Sarmis sau Hermes). Ulterior a fost numită de băștinași „Marea cea mare”, de greci „Pontos Euxeinos”, iar de egipteni „Marea Siriarh”, iar după multe secole, „Marea Neagră”. Vechii egipteni au susținut că „insula Atlantidei” s-a scufundat în apele „Mării Siriarh” (Marea Neagră). În urma acestui cataclism a rămas mărturie Insula Albă (gr. „Leuke”, azi Insula Șerpilor), numită de greci „Makaron” (adică „a fericitorilor”). Astfel, din enigmatica Atlantida n-a rămas decât mitul...

• „Atlantii” n-au dispărut în timpul cataclismului, refugiindu-se în locuri și zone ferite de mari nenorociri. „Pelasgii”/„valahii” care au supraviețuit mâniei zeilor și au rămas în vatra carpato-danubiano-pontică, ocrotiți „GAEEA” (Mama-Mare, Muma Pământ, Mama-Mamelor), s-au numit pe ei înșiși „GEȚI” și s-au considerat „Preafericiți”. Aceștia au închinat, de bucurie, altare de recunoștință lui Apollo, Zeul-Soare,²⁴ – moștenitorul spiritual al Zeului Rama, numindu-se pe ei înșiși „rami” sau „ramani”. Cei care au „roit” din aria carpato-dunăreană îndeosebi spre Răsărit, s-au închinat la o străveche zeităte supremă, numită „Dava” („Deva”) –, personificare „pelasgă”/„valahă”, de esență carpatină, a titanului-zeu Saturn (Omu, Dacul). Aceștia s-au pus sub protecția zeului „ARES” – fiul lui Zeus, simbolul forței războinice –, fiind cunoscuți cu numele de „ARIENI” – cu înțelesul de „oamenii liberi” (boieri / nobili / stăpâni) și „războinici”.

• Unele grupuri de „arieni” („pelasgi”/„valahi”) au migrat spre sud, s-au așezat în vechea Eladă, îndeosebi în Attica. Pe aceștia i-au găsit vechii greci în Elada continentală, i-au atacat și i-au împrăștiat în insulele Mării Egee, numindu-i „pelasgi”. Alți „arieni” au migrat spre răsărit, „pe calea Soarelui-Răsare”, trecând prin zona Mării Caspice și ajungând până în India.

• În Asia Centrală, grupuri importante de „pelasgi”/„valahi”, care s-au revendicat din Saturn dacul, moștenit de Apollo, a primit o nouă identitate – „Zalmoxis”/ „Zamolxis” –, despre care Clement din Alexandria, primul teolog cu renume din Biserica Ortodoxă a Alexandriei (cca. 150-215 d.Chr.), a afirmat că era „hyperboreu”. La rândul său, filosoful grec Platon a consemnat că, „în regatul lui Atheas, care domnise peste hyperboreii din nordul Traciei, au existat cele mai vechi legi de origine divină, scrise cu litere, pe o columnă de aramă”.

• Prima mențiune cunoscută despre „hyperborei” datează din secolul VI î.Chr., aparținând istoricului și geografului grec Hecateu din Milet, care i-a situat între „Ocean” (Dunăre) și „Munții Rifei” (Carpați). Geografii greci Strabon a lămurit proveniența noului nume al „barbarilor” situați la nordul „lumii elenilor”, situându-i pe „hyperborei” între Marea Neagră, Dunăre și Marea Adriatică. Acesta a consemnat că: „Toate popoarele din nord aveau numele din partea istoricilor greci, de Sciți sau Celtosciți, dar scriitorii încă mai vechi făceau distincții între ei, numind Hyperborei pe cei ce trăiau în zona Pontului Euxin, a Istrului și a Adriaticii”.

• Potrivit informațiilor oferite de unii scriitori greci și romani, „Hyperboreea” a avut centrul în munții „Atlas” (Carpații), s-a extins „dincolo de Boreas”, fiind mărginită de „regiunile udate de Don și Dunăre”. Istoricii greci au recunoscut că „Hyperboreea” era vatra originară a neamului lor. De aceea, a rămas pentru ei multă vreme țară a legendelor, miturilor și a zeilor,²⁷ geografii Strabon afirmând că „la hyperborei s-au născut zeii”. În Grecia, cultul lui Apollo și al Dianei, adică al Soarelui și al Lunii, a fost introdus de tinere fecioare care au venit din „Țara hyperboreilor”.

• Problema identității „hyperboreilor” a fost clarificată de scriitorul roman Valerius Flaccus (45-90 d.Chr.). În poemul Argonautice, acesta a scris despre expediția argonauților în ținutul „hyperboreilor”, precizând că pe porțile

145 ani de la proclamarea Independenței României

6

templului din cetatea regelui Aetes era scris „cum mai întâi regele Sesostriș a dus războaie împotriva geților”. Așadar, „Hyperboreii” au fost urmașii „pelasgilor” / „valahilor” – băștinașii vetrei carpato-danubiano-pontice, deci „Oamenii Pământului” – „GEȚII” – considerați de vechii greci „un neam hyperboreu”. 29 Numele „GEȚI” – nume etnic –, provine din „GEEA” (sau Gaia / Tara / Terra), Zeița-Mamă (adică „Mama-Pământ”), din care a fost zămislit cel dintâi pământean.³⁰ În izvoarele antice, „geții” au mai fost numiți: getar, gettar, jettar, jottar, gothones, gautar și gotar (de la rădăcina ga, ge, gau, go, jo, gio, goja – însemnând pământ, de la verbul gieta = a da naștere, a zămisli cu larghețe).³¹ Istoricul Nicolae Densușianu considera că denumirea „getae”, dată de greci, avea sensul de „proprietari” sau „din țară”. Astfel, „Pământul Geei”, mama zeilor – GETIA (GITIA) – a primit sensul de baștină, patrie, țară, vatră. Astfel, toponimul „Hyperboreea” a desemnat, în fapt, o parte din „ȚARA GEȚILOR”, întinsă „dincolo de Tracia” până în ținuturile nordice necunoscute de greci, iar spre răsărit de-a lungul țărmului nordic al Mării Negre, până în valea Donului. „GEȚII” – „Oamenii Pământului” –, și-au spus lor înșși ARIMII / RAMII / RUMII / RUMÂNII / RUMONI / RUMUNII, 32 adică „Oamenii Luminii” – adoratori ai lui Apollo – Zeul Soare, Zeul Luminii („Zalmoxis” / „Zamolxis”). Din acele vremuri legendare au rămas peste milenii sintagmele „Axis Boreis” și „Polus Geticus”, semnificând axa ori polul spiritual al Lumii vechi sau locul mirific unde Cerul poate comunica tainic cu Pământul.

- Deci, la „capul și începutura moșilor”, vechea Europă a fost locuită de „pelasgi” („valahi”) și stăpânită dintru început de „titani” / „giganți” (uriași) și „atlanți”. „Pelasgii” / „valahii” au fost „Oamenii Pământului”, care au viețuit dintru început în vechea Europă. În ținuturile de la nord de Dunăre și Marea Neagră, numite de greci „Hyperboreea”, s-a aflat „împărăția lui Atlas” („Atlantida”), dispărută în mare parte în urma unui cataclism natural. În acest areal au viețuit „arimii” / „ramii” / „ramanii” / „rumunii” / „rumânii”, menționați pentru prima oară de Homer, odată cu „ȚARA ARIMILOR” sau „Țara cea Neagră”, existentă în vremea titanului Typhon valahul. Aceștia au moștenit și transmis peste milenii numele neamului vechii Europe, asumat și păstrat „de la capătul și începutura moșilor”.

SCIȚI, TRACI și SARMAȚI: nume date de greci „rumunilor hyperborei”

- În expansiunea spre țărmurile Mării Negre, vizând ținuturile hyperboree, în scop de colonizare, grecii au întâlnit o „lume barbară”, necunoscută, pașnică, dar și războinică, a rumunilor hyperborei („arimii” / „ramii”). Aceștia practicau cultul Soarelui și-l proslăveau pe Zeul-Soare, numit „Armunus” sau „Zeus Dakin”. În procesul de apropiere de aceste neamuri, cu perioade de conviețuire sau de confruntare, grecii i-au numit sciți, traci și sarmați.

- Arealul din nordul Mării Negre, întins de la gurile Dunării până în nordul Munților Caucaz și în estul Mării Caspice, locuit intens în secolul VIII î.Chr., a fost numit SCIȚIA („Skythia”). Istoricul Herodot (484-425 î.Chr.) afirma că „Sciția” începea din acea parte de loc unde țărmul Mării „formează un golf și unde se varsă Istrul, cu gura întoarsă spre răsărit”. Istoricul Ephoros (născut în anul 363 î.Chr.), i-a împărțit pe locuitorii universului în indieni, etiopi, sciți și celți, afirmând că „sciții” (considerați „barbări”) erau mai vechi în Europa decât elinii, deci erau autohtoni în vechea Europă și că „mai înainte de toată lumea, au inventat cele trebuitoare spre comoditatea vieții”.

Dezbaterile privind originea sciților s-au extins și în „lumea romană”, durând mai multe secole. Istoricul roman Trogus Pompeius, în lucrarea Istorie universală, publicată în anul 28 î.Chr., a consemnat că „Neamul sciților a fost întotdeauna considerat cel mai vechi, deși între sciți și egipteni a existat multă vreme o dispută cu privire la vechimea neamului”. 35 Problema identității sciților a fost clarificată de geograful grec Strabon, care, în opera sa „Geografia”, a consemnat că numele „scyth” a fost dat „întregii mase latine, ca nume geografic”. Deci, sciții (gr. Skytai, lat. Scythae) n-au fost un neam deosebit, ci o ramură a neamului pelasg, hiperboreu (pentru greci, „masa latină”!). Istoricul Nicolae Densușianu afirma că numele „scit” însemna „scutași” în cadrul organizării militare pelasge. Numele „Sciția” (Skytha/getha = săgeată),³⁶ a semnificat spațiul geografic de la nord de Istru și Marea Neagră, locuit de „Oamenii Pământului” – „GEȚII” –, urmașii străvechilor „pelasgi” / „valahi” și a simbolurilor etno-spirituale ale acestora – „atlanți” și „hyperboreii”.

- Urmașii direcți ai „pelasgilor” / „valahilor” hyperborei, care au viețuit atât în „Hyperboreea” („Pelasgia” / „Valahia”) nord-dunăreană, până la răsărit de Bug, cât și în cea sud-dunăreană, precum și peste Hellespont, au fost numiți „TRACI”, cu sensul de „bun, frumos, plăcut” („trax, threkes”) și „cutezător” („thrakios”). „Tracia” – ca țară –, a însemnat pentru greci, în esență, doar teritoriul situat la sud de Dunăre, între Pontul Euxin (Marea Neagră)

(va urma)